

Поєднання рекламної та інформаційної функції спостерігаємо у наступному блокові інформації, який наводить відомості щодо особливостей української національної кухні та закладів харчування, доступних в країні:

«Traditional Ukrainian food, such as that in Russia, is mostly of the 'filling and hearty' variety, with a heavy emphasis on dumplings, potatoes and sour cream. Vegetables tend to be seasonal: excellent fresh fruit and vegetables including peppers, cucumbers and tomatoes are available at markets in summer, while the winter months are dominated by bottled fruit and preserved cabbage. Pizza places are ubiquitous and in the larger towns (especially Kiev) visitors have a wide choice of cuisines that includes French, Indian, Italian and Turkish. Asian restaurants can also be found in the larger urban centers» (6).

Подібне поєднання інформативної та рекламної функцій зафіксовано також і в описові видів та можливостей провести дозвілля, наприклад:

«Opera is performed in the ornate theatres of Kiev, Lviv and Odessa. Ukrainians have a deep-rooted musical tradition and singing is very popular. Most cities offer opportunities to experience live music performances (rock, folk and jazz) and some of the more upmarket restaurants, in Kiev and Odessa especially, stage live music at weekends. Most cities also have good musical comedy, puppet-theatre and troupes performing theatrical works in Ukrainian and Russian. Tickets are cheap by Western standards and readily available on the day of performance at the box office» (6).

Крім цього, путівники надають фото- й відеоматеріали, що ілюструють наведену інформацію, та розміщують рекламу готелів, ресторанів, нічних клубів та туристичних агенцій.

Відзначимо, що спільною рисою всіх досліджених путівників є фокусування на тих об'єктах, які увиразнюють унікальність, автентичність української культури. Це, насамперед, стосується опису міст. Укладачі путівників широко використовують такі стилістичні прийоми як епітет та метафора, що бачимо на прикладі опису Львова:

«Discover gorgeous Lviv, an open-air museum of extraordinary architectural wealth» (6).

Унікальність країни також підкреслюється описом численних споруд, пам'яток архітектури, які потенційно мають зацікавити туриста. Серед них перше місце посідають церкви та собори, що зумовлено культурно-історичною спадщиною України. Відзначимо, насамперед, описи Києво-Печерської лаври та Софіївського собору в Києві:

«Kiev-Pechersk Lavra (the Caves Monastery) is a fascinating living piece of history dating back to 1051» (7),

Як бачимо, знову ж таки велика роль у створенні позитивного образу цих споруд відводиться епітетам.

Серед обов'язкових об'єктів туристичної уваги, так званих «must-see places», укладачі путівників зазначають і відомий ринок в Одесі:

«Privoz market – a must visit for market lovers; whatever you buy – always bargain, you'll upset them if you don't» (6).

Як бачимо, у даних описах всіляко підкреслюється унікальність та колорит цих відомих місць.

Ще одним аспектом, який робить візит до України унікальним, є артефакти, які можна придбати чи побачити. Путівники наводять перелік популярних сувенірів, які мають національний колорит:

«Popular souvenirs include hand painted eggs (pysanky), carved wooden items and hand-embroidered clothes» (6).

Загалом, у досліджених путівниках акцентується також на тому, що Україна в цілому залишається незвіданою для європейського та американського туриста:

«Big, diverse and largely undiscovered, Ukraine is one of Europe's last genuine frontiers, a poor nation rich in colour-splashed tradition, warm-hearted people and off-the-map travel experiences» (284).

Зібраний у ході дослідження матеріал свідчить про те, що в реалізації рекламної функції туристичного путівника велике прагматичне навантаження містять якісні прикметники, емоційно-експресивне забарвлення яких сприяє вихвалянню обраного об'єкта. Серед зафіксованих прикметників найбільш уживаними є такі лексичні одиниці: *beautiful, fascinating, stunning, striking, unique, engrossing, magnificent, spectacular, exciting*, що вживаються в описах історичних та культурних пам'яток України. Реалізації рекламної та інформаційної функцій також сприяє полікодовий характер путівника – наявність ілюстративного матеріалу, що, з одного боку, візуалізує фактуальну інформацію (різного роду мапи), з іншого – допомагає формуванню високої позитивної оцінки певного об'єкта (фото).

Перспективи подальшого дослідження вбачаємо в детальному аналізі лінгвокультурологічних та функціонально-стильових параметрів путівників.

Література:

1. Агафонова Л. Г. Туризм, готельний та ресторанний бізнес: ціноутворення, конкуренція, державне регулювання / Л. Г. Агафонова. – К.: Знання України, 2002. – 227 с.
2. Ахманова О. С. Словарь лингвистических терминов / О. С. Ахманова. – Изд. 4-е, стереотипное. – М.: КомКнига, 2007. – 576 с.
3. Винокур Г. О. О некоторых явлениях словообразования в русской технической терминологии / Г. О. Винокур // Труды Моск. ин-та истории, философии и литературы. Сборник статей по языковедению. Т. 5. – М., 1939. – С. 3–54.
4. Киселёва Л. Путеводитель как семиотический объект: к постановке проблемы / Л. Киселёва // Путеводитель как семиотический объект / Сборник статей. – М., 2008. – С. 10–18.
5. Филатова Н. В. Жанровое пространство туристического дискурса / Н. В. Филатова // Вестник МГГУ. – Выпуск 2. – М., 2012. – С. 56–63.
6. Travel to Ukraine. – [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.traveltoukraine.org>
7. Ukraine // World travel guide. – [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.worldtravelguide.net/ukraine>

УДК 378.147

Ю. Ю. Пришуна,

Національний авіаційний університет, м. Київ

МОДЕЛЬ ФОРМУВАННЯ САМООСВІТНЬОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ІНЖЕНЕРІВ-БУДІВЕЛЬНИКІВ

У статті проаналізовано ключові етапи що формують самоосвітню компетентність майбутніх інженерів-будівельників. Розглянуто критерії, показники, рівні сформованості самоосвітньої компетентності, а також теоретично обґрунтовано педагогічні умови формування самоосвітньої компетентності майбутніх інженерів-будівельників.

вельників у процесі професійної підготовки. Автор виділяє методи і принципи. Основні підходи, які необхідні для виконання конкретних завдань і методи, які необхідні для спеціалістів, відповідальних за конкретну діяльність підібрані автором найбільш ефективно. Структурна модель описує перспективи розвитку самоосвіти, які мають величезний вплив на професійну орієнтацію, і світогляд майбутніх фахівців, підготовлених у вищих навчальних закладах.

Ключові слова: самоосвітня компетентність, гуманітарна освіта, інженер-будівельник, професійна підготовка.

МОДЕЛЬ ФОРМИРОВАНИЯ САМООБРАЗОВАТЕЛЬНОЙ КОМПЕТЕНТНОСТИ БУДУЮЩИХ ИНЖЕНЕРОВ-СТРОИТЕЛЕЙ

В статье проанализированы ключевые этапы, формирующие самообразовательную компетентность будущих инженеров-строителей. Рассмотрены критерии, показатели, уровни сформированности самообразовательной компетентности, а также теоретически обоснованы педагогические условия формирования самообразовательной компетентности будущих инженеров-строителей в процессе профессиональной подготовки. Автор выделяет методы и принципы. Основные подходы, которые необходимы для выполнения конкретных задач и методы, которые необходимы для специалистов, ответственных за конкретную деятельность подобраны автором наиболее эффективно. Структурная модель описывает перспективы развития самообразования, которые имеют огромное влияние на профессиональную ориентацию, и мировоззрение будущих специалистов, подготовленных в высших учебных заведениях.

Ключевые слова: самообразовательная компетентность, гуманитарное образование, инженер-строитель, профессиональная подготовка.

MODEL OF FORMATION OF SELF-EDUCATION COMPETENCE OF FUTURE CIVIL ENGINEERS

The article deals with the main stages of formation of self-education competence of future civil engineers. It analyses the criteria, indicators and levels of self-education competence. The author identifies methods and principles. The main approaches are: competence, systemic, functional and axiological. The specific approaches are needed to carry out a specific array of activities and methods are needed for professionals responsible for a specific field of activity. Theoretically grounded pedagogical conditions of self-education competence formation of future civil engineers in the process of professional education. The structural model describes the perspectives of self-education development which have a profound impact on the orientation, and outlook of future specialists trained at higher educational establishments. The role of professional competence in making the present day educational system in Ukraine more integrated, and improvement of the quality indicators of education in the context of European integration of the society. This model brings new approach to the problem of formation of the professional competence of future engineers in the system of education from the point of view of integration into European educational environment. The importance of self-education determines the necessity of its continuous study. The special interest deserves the problem of methods of professional competences forming in the Ukrainian system of the initial pedagogical education.

Keywords: self-education competence, humanitarian educations, civil-engineers, professional education.

Аналіз практики роботи ВТНЗ по підготовці майбутніх інженерів-будівельників свідчить про те, що саме набуття життєво важливих компетентностей може дати фахівцю можливість орієнтуватись у сучасному суспільстві, інформаційному просторі, швидкоплинному розвитку ринку праці, подальшому здобутті освіти. Вивченню проблем самоосвіти приділяли належну увагу такі вчені, як М. Скяткін, Б. Єсіпов, Г. Закіров, І. Наумченко, Л. Аристова, А. Айзенберг, А. Авдєєв, Г. Коджаспірова, М. Князева та ін.

Теоретичні і методичні аспекти формування самоосвітньої компетентності досліджувалися такими ученими, як І. Барсуков, Н. Бібік, Н. Бухлова, Л. Ващенко, С. Єлканов, І. Зимня, В. Корвяков, М. Косенко, Н. Кубракова, О. Локшина, Г. Марковець, О. Найн, І. Наумченко, Н. Сидорчук, Г. Серіков, В. Скнар, Р. Скульський, О. Фоміна, В. Шпак та ін.

Метою даної статті є розробка структурно-функціональної моделі, що сприятиме підвищенню ефективності формування самоосвітньої компетентності майбутніх інженерів-будівельників. Побудова структурно-функціональної моделі дозволила виявити недоліки існуючої навчально-пізнавальної діяльності як з боку студентів, так і зі сторони викладачів та впорядкувати її.

Насамперед зазначимо, що модель (фр. *modele* – зразок) – це уявна або матеріально реалізована система, котра відображає або відтворює об'єкт дослідження (природний чи соціальний) і здатна замінювати його простішим прототипом так, що її вивчення дає нову інформацію стосовно цього об'єкта [1].

У структурі запропонованої моделі виділено три блоки: методологічно-цільовий, технологічний, діагностико-корегувальний. Кожен з блоків виконував свою функцію. Внесення причинно-наслідкових зв'язків між окресленими нами блоками дозволяє прослідкувати їхні безпосередні функції у процесі формування самоосвітньої компетентності майбутніх інженерів-будівельників. З метою отримання загального розуміння про функціональну значущість кожного з трьох блоків та взаємозв'язки між ними, проведемо поетапний аналіз вище зазначеної структурно-функціональної моделі.

Структурно до методологічно-цільового блоку моделі входять: мета – забезпечити цілеспрямоване формування самоосвітньої компетентності майбутніх інженерів-будівельників як складної, інтегрованої якості особистості, що характеризується наявністю пізнавальних мотивів, продуктивних самоосвітніх знань, умінь і навичок, досвіду самоосвітньої діяльності, цінностей, що зумовлюють готовність і здатність особистості ефективно здійснювати самоосвітню діяльність; завдання – систематичний розвиток пізнавальних можливостей студентів в контексті долучення їх до методів проблемно-розвивального навчання; педагогічне керівництво процесами самоосвіти, самовиховання для всебічного розвитку особистості майбутнього інженера-будівельника; забезпечення зростання успішності оволодіння студентами професійно-спрямованими дисциплінами; сталий розвиток мотивації майбутніх інженерів-будівельників до самоосвітньої діяльності.

Мета і завдання розробленої методичної системи підпорядковуються сучасним кваліфікаційним вимогам до професійної компетентності майбутніх інженерів-будівельників. Також, до складу методологічно-цільового блоку входить низка методологічних підходів та принципів.

Системний підхід до формування самоосвітньої компетентності дає можливість вивчати цю здатність як складне, інтегративне утворення особистості, яке має певну структуру (мотиваційно-ціннісний, організаційно-технологічний, практично-діяльнісний і рефлексивно-аналітичний компоненти).

Таким чином, застосовуючи системний підхід, маємо можливість виявити компоненти системи та відповідні зв'язки між ними; визначити основні фактори впливу на систему формування самоосвітньої компетентності майбутніх інженерів-будівельників; оцінити місце системи як підсистеми у загальній системі формування професійної компетентності; визначити окремі елементи системи, на які буде здійснено вплив; вивчити процес управління системою; створити систему з ефективнішим функціонуванням; впровадити одержані результати в практику.

Реалізація компетентнісного підходу передбачає зміщення акцентів з накопичення у майбутніх фахівців нормативно визначених знань, умінь та навичок до формування і розвитку здатностей творчої професійної діяльності. Щодо предмета нашого наукового пошуку, то реалізація компетентнісної концепції: гарантує високий рівень і результативність підготовки майбутнього інженера-будівельника; сприяє оновленню змісту дисциплін професійно-спрямованої підготовки; посилює особисто-ціннісну орієнтацію підготовки, вийшовши за рамки обмежень освітнього простору; забезпечує спроможність майбутнього інженера-будівельника відповідати новим запитам ринку праці, мати відповідні знання та вміння, уміння виявляти в самоосвітній діяльності позитивні та негативні моменти.

Діяльнісний підхід до формування самоосвітньої компетентності майбутніх інженерів-будівельників передбачає дослідження цієї інтегративної властивості особистості як синтезу вище зазначених знань, умінь, навичок, якостей, здатностей здійснювати самоосвітню діяльність певного рівня. Крім того, вказаний методологічний підхід спрямовує практичну роботу щодо розвитку самоосвітньої компетентності в напрямі формування мотиваційно-ціннісних орієнтацій майбутніх інженерів-будівельників, умінь вчитися, усвідомлювати навчальні завдання, визначати способи їх розв'язання, здатностей здійснювати самоосвіту та самовиховання.

Аксіологічний підхід дає можливість розвинути особисто-ціннісні уміння студентів, їх пізнавальні інтереси, особисто-ціннісні орієнтації навчання, потреби та мотивацію до самоосвіти та самовиховання [2; 3]. У практиці розвитку самоосвітньої компетентності майбутніх інженерів-будівельників в перебігу вивчення професійно-спрямованих дисциплін аксіологічний підхід центрує навчально-виховний процес на особистості фахівця, створює сприятливе для самоосвіти студентів освітнє середовище, надає можливість майбутнім інженерам-будівельникам ґрунтовно оволодіти технологіями і методиками розвитку власного творчого потенціалу.

Теоретичний аналіз проблеми, результати дослідно-експериментальної роботи дозволили виділити такі провідні принципи формування самоосвітньої компетентності майбутніх інженерів-будівельників:

– *принцип неперервності* впливає з того, що самоосвіта і самовиховання є багатограничними і багатофакторними процесами, які не можуть обмежуватися ні часовими, ні віковими рамками; самовдосконалення людини здійснюється з часу народження і триває впродовж усього життя; соціальне і природне середовище, діяльність особистості так чи інакше впливає на формування певних якостей; процес самоосвіти – важливий чинник виховання як через зміст навчального матеріалу, так і через організацію діяльності; лише неперервна самоосвітня діяльність фахівця протягом його професійної підготовки у ВНЗ допомагає йому розвинути ключові компетентності до рівня, який забезпечує майбутньому інженеру-будівельнику конкурентоспроможність на ринку праці;

– *принцип поєднання педагогічного керівництва з ініціативою та самодіяльністю студентів*. Цей принцип унормовує позицію, згідно якої учасники педагогічного процесу є рівноправними партнерами, враховують думку партнера, визнають право на її відмінність від власної. Проте це не значить, що процеси самоосвіти та самовиховання студентів мають бути поза увагою педагогічних працівників. Навпаки, варто погодитися з М. Фіцулою у тому, що «Ефективність самовиховання майбутнього фахівця значною мірою залежить від педагогічного керівництва цим процесом» [7, с. 55]. Під педагогічним керівництвом самоосвітньої діяльності майбутніх інженерів-будівельників розуміємо оптимальну організацію їхньої життєдіяльності, акцентування уваги вихованців на питаннях самоосвіти, саморозвитку, стимулювання самостійної навчально-пізнавальної діяльності в перебігу навчально-виховного процесу. Педагогічне керівництво процесом формування здатностей студентів ефективно виконувати самоосвітню діяльність здійснювалося за такими напрямками:

- залучення студентів до різновидів навчально-інтелектуальної діяльності, що вимагає самостійного оволодіння знаннями;
- створення умов для самоосвіти, самовдосконалення вихованців;
- неупереджений, тактовний контроль з боку викладача чи майстра виробничого навчання виконання положень програми самовдосконалення кожним студентом;

– постійне, систематичне роз'яснення студентам сучасних вимог до особистості майбутнього інженера-будівельника та значення самовдосконалення для майбутньої професійної діяльності, для кар'єрного зростання фахівця;

– цілеспрямоване формування в студентських колективах громадської думки щодо цінностей самоосвітньої діяльності, стимулювання процесу самоосвіти та самовиховання майбутніх інженерів-будівельників.

– *принцип персоніфікації*, який передбачає створення індивідуальної особистісної траєкторії навчання, індивідуального стилю самоосвітньої діяльності студентів, коли майбутні фахівці самостійно вибудовують власний освітній маршрут. Відомо, що стиль виникає тоді, коли є свобода самовираження. Учені переконують [5], що чітко регламентована діяльність не сприяє формуванню особистісно-індивідуальної траєкторії навчання того, хто навчається. Тому оптимальне поєднання регламентованих і нерегламентованих самостійних дій студентів є одним із шляхів формування їх індивідуального стилю. Крім того, формуванню стилю самоосвітньої діяльності сприяє відчуття комфорту, зняття напруги в процесі самоосвітньої діяльності;

– *принцип гуманізації* процесу формування самоосвітньої компетентності майбутніх інженерів-будівельників передбачає забезпечення найсприятливіших умов для всебічного розвитку особистості, диференціацію та індивідуалізацію навчання й виховання на основі активізації творчого саморозвитку фахівця. Ціннісна, гуманна освіта і самоосвіта майбутніх інженерів-будівельників є певною протиположністю занадто комерціалізованому, матеріалізованому гедоністично-орієнтованому сьогоденню. Гуманізація є копіткою працею усього загалу ВНЗ, де найголовніше – це безумовна повага до особистості як викладача, майстра навчання, так і студента, це можливість «до себе і повага до всіх і кожного» [2, с. 171].

Основним, робочим етапом формування самоосвітньої компетентності майбутніх інженерів-будівельників був другий етап, – *процесуально-діяльнісний*. Провідний напрям педагогічних дій на цьому етапі – систематичний розвиток знань та вмінь самоосвітньої компетентності майбутніх інженерів-будівельників, зокрема таких як – вміння самостійно планувати свою діяльність; вміння створювати умови успішного виконання діяльності; навчально-інтелектуальні уміння; уміння самостійно орієнтуватися в інформаційних потоках; техніка читання, математичні, граматичні уміння, культура мови; уміння самоконтролю власної самоосвітньої діяльності, рефлексія; комунікативні якості, наполегливість, самостійність, відповідальність; уміння виявляти в самоосвітній діяльності позитивні та негативні моменти в контексті долучення їх до методів проблемно-розвивального навчання.

Слід зазначити, що на цьому етапі, як і на попередньому, також здійснювався цілеспрямований розвиток мотиваційно-ціннісних орієнтацій особистості майбутнього інженера-будівельника.

Для вирішення поставлених завдань використовувалися вправи на інтелектуальний розвиток, ігри, тренінги, екскурсії, вправи з використанням ІКТ тощо. При оволодінні студентами професійно-спрямованими дисциплінами викладачі поряд з звичайними способами (розповідь, пояснення, бесіда, вправи, самостійна робота тренувального типу) застосовували

елементи проблемного навчання, метод проектів, імітаційно-ігрові методи, дискусію, самостійну роботу пошукового характеру з використанням інформаційно-комунікаційних технологій. Щодо останньої позиції, то на заняттях студенти оволодівали уміннями раціонального використання комп'ютера для пошуку інформації в електронних бібліотеках, створення креслень у мережі Інтернет з її подальшою обробкою, відкривати електронні акаунти тощо. На цьому етапі створювалися умови для поступового просування студентів від епізодичних самоосвітніх дій до стійкої системи самоосвіти. Майбутні інженери-будівельники мали можливість самостійно обирати для себе комфортний ритм самоосвітніх занять, вибудовувати власну самоосвітню траєкторію, здійснювати самоконтроль.

Провідним завданням третього, *рефлексивно-корекційного* етапу було формування здатностей студентів до рефлексії, до постійного самовдосконалення. Зміст діяльності майбутніх фахівців на цьому етапі полягав у закріпленні умінь та навичок самоосвіти та самовиховання, удосконаленні здатностей аналізувати, оцінювати, корегувати та прогнозувати результати самоосвіти. На цьому етапі застосовувалися прийоми самоконтролю (усвідомлена регуляція студентом власної поведінки та діяльності з метою забезпечення відповідності їх результатів поставленим цілям, вимогам чи правилам).

Узагальнюючи можна сказати, що у дослідженні до форм і методів самоосвітньої діяльності майбутніх інженерів-будівельників віднесено: форми – самоосвіта, самовиховання, самооцінка власних видів діяльності, консультування; методи – самоспостереження, самоаналіз, самоопитування, самокритика, методи самовпливу (самоорганізація, самопідбадьорення, самонаказ, самозвіт, самонавіювання, самопрограмування, самообстеження, самокорекція, аутогенне тренування, самозаспокоєння, самозобов'язання, самохвалення).

Діагностико-корегувальний блок моделі відображає процеси оцінювання, аналізу і корекції результатів системного формування самоосвітньої компетентності майбутніх інженерів-будівельників як цілісного конструкту чотирьох структурних компонентів (мотиваційно-ціннісного, організаційно-технологічного, практично-діяльнісного, рефлексивно-аналітичного) і поєднує критерії (аксіологічно-мотиваційний, формуально-процесуальний, операційно-діяльнісний, особистісний) з відповідними показниками, що в комплексі характеризують чотири рівні сформованості цієї складної інтегративної властивості особистості майбутнього інженера-будівельника: низький, задовільний, середній, високий.

Отже, при дотриманні наголошених принципів, повноцінному забезпеченні обґрунтованих педагогічних умов комплексом відповідних методів і форм результатом реалізації елементів моделі передбачаємо сформованість у майбутніх інженерів-будівельників діяльнісних рівнів самоосвітньої компетентності. Результативність формування самоосвітньої компетентності майбутніх інженерів-будівельників буде залежати від створення умов, що сприяють високому рівню сформованості професійної компетентності, наповнення новим змістом, відповідним часу, принципам, методам, формам професійної підготовки майбутніх фахівців.

Література:

1. Антипова В. М. Компетентносний поход к организации дополнительного педагогического образования в университете / В. М. Антипова, К. Ю. Колесина, Г. Р. Пахомова // Педагогика. – 2006. – № 8. – С. 57–62.
2. Беланова Р.А. Гуманізм у царині університетської освіти – нагальна потреба сьогодення / Р. А. Беланова // Теоретичні питання культури, освіти та виховання: Збірник наукових праць. Випуск 19. – К. : Вид. центр КДІУ, 2001. – С. 170–172.
3. Буряк В. А. розвиток професійно-педагогічних якостей у системі безперервної освіти / В. А. Буряк // Вища школа. – 2005. – № 2. – С. 50–57.
4. Бухлова Н. В. Сутнісний зміст поняття «Самоосвітня компетентність» / Н. В. Бухлова // Наукова скарбниця освіти Донеччини. – 2008. – № 1. – С. 4.
5. Сериков В. В. Личностно ориентированное образование / Владислав Владиславович Сериков // Педагогика, 1994. – № 5. – С. 16–21.
6. Сериков В. В. Личностный подход в образовании: концепция и технологии : Монография / В. В. Сериков. – Волгоград : Перемена, 1994. – 152 с.
7. Фіцула М. М. Педагогіка вищої школи: Навчальний посібник / М. М. Фіцула. – К. : Академвидав, 2006. – 352 с.

УДК 811.161.2'373:342.813:378(477)

А. В. Просяна,

Одеський національний університет імені І. І. Мечникова, м. Одеса

ТЕРМІНОЛОГІЧНІ НОМІНАЦІЇ СУБ'ЄКТА ДІЇ В ЮРИДИЧНОМУ ДИСКУРСІ (НА МАТЕРІАЛІ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ВИЩУ ОСВІТУ»)

Статтю присвячено вивченню термінологічної лексики із семантикою суб'єкта дії в українських законодавчих текстах, а саме в Законі України «Про вищу освіту». Представлено типології термінологічної лексики та визначено основні групи термінів на позначення суб'єктів освітньої діяльності, репрезентованих в Законі «Про вищу освіту».

Ключові слова: термін, терміносистема, суб'єкт дії, номінація, лексема.

ТЕРМИНОЛОГИЧЕСКИЕ НОМИНАЦИИ СУБЪЕКТА ДЕЙСТВИЯ В ЮРИДИЧЕСКОМ ДИСКУРСЕ (НА МАТЕРИАЛЕ ЗАКОНА УКРАИНЫ «О ВЫСШЕМ ОБРАЗОВАНИИ»)

Статья посвящена изучению терминологической лексики с семантикой субъекта действия в украинских законодательных текстах, а именно в Законе Украины «О высшем образовании». Представлены типологии терминологической лексики и определены основные группы терминов для обозначения субъектов образовательной деятельности, представленных в Законе «О высшем образовании».

Ключевые слова: термин, терминсистема, субъект действия, номинация, лексема.

TERMINOLOGY NOMINATIONS OF SUBJECTS IN LEGAL DISCOURSE (BASED ON THE LAW OF UKRAINE «ON HIGHER EDUCATION»)

The article is devoted to the study of the semantics of terminological vocabulary subject of action in Ukrainian legislative texts, namely the Law of Ukraine «On Higher Education». Presents a typology of terminology and the basic vocabulary of terms to describe the subjects of educational activity, represented by the Law «On Education».

Groups of terms to describe the subjects of educational activity is divided into sub-groups, which represent some token of this terminology. The first group contains 5 nominations subject of subgroups and indicates a person who is trained in high school, is 23 tokens. The second group nominations educational institutions contains 3 sub denoting subjects of the